

OCH ♥ TEATR

Miłość blondynki

MILOŠ FORMAN
JAROSLAV PAPOUŠEK
IVAN PASSER

REŻYSERIA:
KRYSTYNA JANDA
TŁUMACZENIE:
MICHAŁ SIECZKOWSKI

PREMIERA:
24 KWIETNIA 2014 R.

Foto: Krzysztof Opaliński

Zapraszam

Krzysztof Janda

Realizatorzy

AUTORZY

TŁUMACZENIE

REŻYSERIA I ADAPTACJA

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

ŚWIATŁO

TŁUMACZENIE PIOSENEK

CHOREOGRAFIA

KONSULTACJA MUZYCZNA

ASYSTENT SCENOGRAFA

PRODUCENT WYKONAWCZY

I ASYSTENT REŻYSERA

WYSTĘPUJĄ

- **Miloš Forman, Jaroslav Papoušek,**
- **Ivan Passer**
- **Michał Sieczkowski**
- **Krystyna Janda**
- **Monika Nyckowska**
- **Katarzyna Łuszczuk**
- **Jacek Cygan**
- **Iwona Czechowska, Jarosław Staniek**
- **Tomasz Bogacki**
- **Małgorzata Domańska**
-
- **Alicja Przerazińska**
-
- **Karolina Czarnecka**
- **Aleksandra Domańska**
- **Matylda Damięcka**
- **Małgorzata Klara**
- **Małgorzata Kocik**
- **Jolanta Litwin-Sarzyńska**
- **Irena Melcer**
- **Magdalena Wróbel**
- **Piotr Kozłowski**
- **Adam Serowaniec**
- **Karol Wróblewski**
- **Michał Zieliński**

Krawat (na drzewie) zwany pożądaniem

Kazimiera Szczuka

Miłość blondynki to opowiadka z gatunku „śmieszne i straszne”. Nie pamiętam dokładnie, kiedy i gdzie obejrzałam film Formana (1965 r.), ale na pewno nie miałam więcej niż szesnaście lat. I w ogóle nie było mi potem do śmiechu! Widziałam w bohaterce siebie, którą mogłabym stać się już wkrótce. Działo się to piętnaście lat później niż akcja filmu, mieszkałam w Warszawie nad Wisłą, nie w Zruczy nad Sazawą, bywałam za granicą i słuchałam Beatlesów. Ale niepisane prawidła relacji męsko-damskich były takie same. Każda z nas była Stefcią Ćwiek Dubravki Ugresic! Dziewczyna chce miłości, chłopak seksu. Brylant ze szkiełka, czerwone korale, piosenka, walizka, serce przebite strzałą. „Daj, daj dziewczynie biały welon”. Niby znane na pamięć, niby śmieszne i błahe, ale innych historii jakoś nie było. Może nadal nie ma aż tak wiele. Albo nie umiemy ich czytać.

Najprostsza historia świata jest zarazem najbardziej skomplikowana. Opiera się na zabawie w „ty wiesz, że ja wiem”. Ale nie wolno się przyznać. Kochanek zawsze musi być trochę kłamcą, dziewczyna pierwszą naiwną. A jednak wszyscy wiedzą, że sercem dziewczyny kieruje to, co dawniej nazywano „wolą bożą”.

Popęd seksualny. „Dziewczyna pracuje osiem godzin przy maszynie. Potem wychodzi z fabryki. I co wtedy? Coś je, tak? I nie ma się do kogo przytulić. I nie ma jej kto pocałować”. Potrzeby ciała można określić jako młodość, a ta nie dzieli na płcie: „potrzebuje tego, czego kiedyś wy, Towarzyszu Majorze. I ja, i inni”. W *Miłości blondynki* te dziewczyny jak maliny, a są ich całe zastępy – „w okolicach Zruczy mieszka jakieś 2000 dziewcząt, 16 na jednego chłopca” – zajmuje jednak nie tyle ścisła chęć uprawiania seksu (choć to też), co potrzeba rozmowy o miłości z koleżankami. „Będę tam teraz jeździć cały czas... wiesz...”. Do Niego.

Chuligan, otwierająca spektakl piosenka, opiera się na odwróceniu schematu ról kochanka kłamcy i pierwszej naiwnej. Tekst i głos zostają przedstawione. Dziewczyna, Jaruszka, wyśpiewuje miłosną historyjkę chłopaka o tym, że to ukochana jest napalona, sama chce. I to bardzo. Tekst, nieco sprośny, gra powinowactwem słowa „laska”, które, co tak śmieszy Polaków, oznacza miłość, ale nam kojarzy się i z dziewczyną, i z penisem: „z tej wielkiej laski rośnie we mnie chuligan”. Dla dziewczyny „rośnie za wolno”. „Szepczę jej

do uszka: chodźmy dziś na film. Ona na to "ten chuligan wolno rośnie w nim". Jaruszka nuci o własnym pożądanu, ale ukrytym po-
 śród subtelnych miłosnych uczuć chłopaka: „Szepczę jej do uszka – piękne oczy masz! Ona na to: Ty głupolu, lepiej światło zgaś! Szepczę jej do uszka – piękną suknię masz. Ona na to: Ty głupolu, czemu tracisz czas”. Piosenka jak piosenka. Niesie jednak całe zagmatwanie, o którym opowie spektakl. Jaruszka trenuje głos, rolę i opowiada postulowany sens opowieści. Wyśpiewuje dziewczynskie zakłęcie o tym, że skoro On ją przeleciał, to znaczy, że ją kocha. To jej własne pożądanie, skoro istnieje, doprowadzi sprawę do finału. Więc w końcu – kto tu chce patrzeć w oczy i szeptać czułe słówka, a kto chce szybko gasić światło i ściągać ubranie? Kto sam chce, a kto roznieca miłosne bajki? Kto jest głupi, a kto wykorzystany? Może obie płcie nie są tym obdzielone po równo, ale opowieść nie czyni z dziewczyn bezwolnych ofiar (bo też pożą-
 dają) ani z mężczyzn cynicznych drani (bo są raczej nieudacznikami). Otwierająca spektakl scena pokazuje tylko, że to, co nazywamy słowem miłość, zwłaszcza wolna miłość, nie istnieje, bo dziewczęce pożądanie musi ukryć się za męskim głosem. Role do odegrania polegają na tym, że ona musi dostać swoją porcję kłamstw, a on musi się sprawdzić jako „wykorzystawca”. Jasne, można to uznać za komedię, bo przecież teatr i film od wieków opowiadają o tego rodzaju miłosnych łowach, które nie są igraszką. O młodzieńczym szaleństwie erotycznym i smętnym zderzeniu ułudy ze spełnieniem. Ale chodź tu o coś jeszcze. Pod nieznośną, trywialną konwencją zalotów ukrywa się popęd, i – niekiedy – uczucie. Od pragnień, nadziei i udręczenia zasadami gry jedyną ucieczką jest absurd, humor niemal surrealistyczny (krawat wiszący na drzewie!), który pozwala zawiesić automatyzm zużytego języka i zużytych gestów, rozrzedzić rzeczywistość i chociaż na chwilę uwolnić zdolność odczuwania przyjemności. Opowieść o wystraszonych łosiach, dzikich gęsiach, co to kochają jak ludzie i żyją razem „nawet 120 lat” – to wszystko podoba się dziewczynom dużo bardziej, niż postawiona na stole butelka, zgrane numery „dziadów” i strażackie podchody. Mistrzowska scena uwodzenia Anduli przez Milana polega na tym, że przejezdnemu saksofoniście udaje się zaskoczyć przypadkową pierwszą naiwną odwróceniem ról, wytrąceniem języka z kolein. „Uważaj: kiedy ktoś będzie Cię napastować... o tak na przykład

– (zarzuca jej ręce wokół ramion) – nie bój się! [...] Są dwa sposoby: albo mnie możesz kopnąć kolanem, o tu, ale nie będziemy tego trenować. Albo możesz mnie kopnąć w nogę”. I tak dalej. Być może to jego stały numer, ale widz, tak samo jak dziewczyna, ulega urokowi tej sceny. Nie wiadomo jak to się dzieje, ale po „przelecaniu” (po „miłości fizycznej”?) Andula i Milan rozmawiają jak para. Więc zaczynamy wierzyć, że będzie i ślub w welonie, i dzieci. I płacz, i zazdrość przez długie lata. I tak dalej. A może wcale tak nie będzie, ale i tak życzymy im, przez chwilę, jak najlepiej.

Feminizm zawitał do krajów bloku wschodniego z dwudziestoletnim opóźnieniem. Rewolucja seksualna lat sześćdziesiątych miała w naszej części Europy swoje odgłosy, ale jej feministyczna korekta zdawała się tu niepotrzebna i nieczytelna. *Miłość blondynki*, oglądana po latach, wymusza wciąż aktualne pytanie, czy wolność nie wymaga podkreślenia wielości podmiotów, czy dziś zbliżyliśmy się do urzeczywistnienia przesłania etyki różnicy seksualnej, postulowanej przez filozofki tamtych lat. Forman stał się jednym z najważniejszych twórców, którzy dokumentowali przesilenie patriarchalnych wzorów płci.

Dał się porwać rewolucji, ale niezbyt sympatyzował z polityką feminizmu. *Odlot* (1971 r.), *Hair* (1979 r.) i *Skandalista Larry Flynt* (1996 r.) to filmy zrobione o i dla wolności obyczajowej. Sama z siebie przynieść miała korzyści wszystkim po równo, i mężczyznom, i kobietom. Wrażliwość twórcy na genderowe niuanse, tak charakterystyczna już w *Miłości blondynki*, jak ognia obawiała się politycznej poprawności. Rewolucja zatrzymuje się tu na poziomie wglądu, jej eksplozją jest rozkosz, śmiech, nawet wzniosłość (jak w kanonicznym finale *Hair*), ale nie front emancypacji kobiet. Forman to jeden z tych (męskich) geniuszy swoich czasów, którzy sądzili, że równość jest przeciwniczką pożądania i miłości, że kobiety, stając się feministkami, zerwałyby erotyczny kontrakt z mężczyznami. Krótko mówiąc, obawiał się porzucenia. Zupełnie niesłusznie! Dziś, w nowej epoce, widzimy jasno, że pełny dostęp kobiet do ich własnego potencjału miłosno-seksualnego może być darem dla obojga płci. Ale to już nieco inna bajka.

Perypetie prostodusznej blondynki

Jan Foll

Film *Miłość blondynki* (1965 r.), który Miloš Forman nakręcił jako swój drugi pełnometrażowy projekt, a którego scenariusz wspólnie z nim napisali Ivan Passer i Jaroslav Papoušek, zainspirowało autentyczne zdarzenie: Pewnego późnego sobotniego wieczoru zobaczyłem w Pradze młodą dziewczynę. Targała poobijaną walizkę, ale nic nie wskazywało, żeby się dokądkolwiek śpieszyła, żeby cokolwiek od kogoś chciała i ewidentnie nie była to prostytutka. Wyglądała na zagubioną, ale specjalnie jej to nie przeszkadzało. Zaciekawilo mnie to. Zacząłem z nią rozmawiać i namówiłem ją, żeby poszła ze mną do domu. Pochodziła z Varnsdorfu w północnych Czechach. W tym włókienniczym mieście pracują głównie kobiety, a ich ilość w stosunku do mężczyzn jest w beznadziejnej przewadze, mniej więcej dziesięć kobiet na jednego mężczyznę, więc większość dziewczyn rozpaczliwie szuka partnera, bojąc się, żeby nie zostały z nich stare panny. Ta dziewczyna z poobijaną walizką poznała jakiegoś inżyniera z Pragi, który był „w delegacji” we Varnsdorfie. Powiedział jej, że jest kawalerem, zaprosił na wino i uparcie przekonywał, że musi go odwiedzić w Pradze. Podał jej adres i zaprosił na następny weekend do siebie. Poszła z nim do łóżka, a on wyjechał następnego dnia. W następnym tygodniu pojechała go odwiedzić.

Pragi praktycznie nie znała. Minął cały dzień nim odkryła, że adres, który dał jej inżynier, jest fałszywy. Wieczorem zaczęła po prostu spacerować. Spędziliśmy noc na rozmowie. O piątej rano odwiozłem ją na dworzec autem, odjechała pierwszym pociągiem do Varnsdorfu, ale utkwiła mi w głowie na kilka lat – zdradził Forman w autobiografii *Co já vím?*.

W roli tytułowej obsadził siostrę swojej niegdysiejszej żony Hanę Brejchovą, która doskonale oddała przede wszystkim bezradność i bezbronność Anduli. Ówczesna gwiazda czeskiego kina Vladimír Pucholt, wybitny w *Czarnym Piotrusiu* w roli zakłopotanego murarskiego ucznia, tym razem wcielił się w zgrywającego światowca Milana. Inny bohater *Czarnego Piotrusia* – kapelmistrz Jan Vostrčil – pojawił się w roli oficera. Wiarygodni są także rodzice Milana w wykonaniu Josefa Šebanka i Milady Ježkovéj. Postaci koleżanek Anduli grały przede wszystkim prawdziwe uczennice z fabryki w Zruczy.

W podtekście historii o uwiedzeniu naiwnego dziewczęcia z prowincji przez wielkomiejskiego fircyka skrywa się alegoria o pokoleniowym niezrozumieniu, powszechnym braku kultury i wszechogarniającym socjalistycznym marazmie. Forman swobodnie nawiązał tu do wątków ucznia z małomiasteczkowego sklepu, któremu roztropny ojciec wygłasza nieznośne, wychowawcze kazania. Niedoświadczona młodość – tym razem pod postacią Anduli – jest znów konfrontowana z namiętnie deklarowanym, ale żałośnie bezradnym rodzicielskim „autorytetem”. Sekwencja przesłuchania dziewczyny jest przetykana fragmentami legendarnej *Zagubionej rewii*, emitowanej właśnie przez telewizję. W *Czarnym Piotrusiu* i *Miłości blondynki* Forman współczuje młodym, jest natomiast o wiele bardziej bezlitosny wobec pokolenia rodziców. Jego zdecydowanie najbardziej wyrazistą karykaturę narysował w swoim szczytowym dziele *Pali się, moja panno*, w którym pokazał, że socjalistyczne społeczeństwo nadętych wujków i zachłannych ciotek nie umie ani uczciwie współzawodniczyć, ani dokonywać wolnych wyborów.

Z punktu widzenia formy wszystkie trzy pełnometrażowe czeskie filmy Formana są podobne. Aczkolwiek wyglądają jak dokumentalny zapis, czerpią z precyzyjnie spuentowanych sytuacji, przemyślanych gagów i trafnych dialogów. Pozornie niezaangażowana obserwacja banalnej prozy życia przetykana jest obrazami, które zdradzają przemyślaną stylizację artystyczną. Do najsłynniejszych należy sekwencja miłosna, w której Milan przekonuje uwiedzioną Andulę, że przypomina mu kubitstyczny obraz Picassa (!). Ten sam fragment, w którym pojawiają się popiersia nagich ciał, wyznacza ówczesne granice przedstawiania erotyki. Świadczy też jednak o tym, że od zawsze seks interesował Formana nie tylko jako podniecający pikantny dodatek, ale także źródło groteskowego absurdu.

W *Miłości blondynki* można także zaobserwować inne ulubione motywy i sposoby postępowania artysty: gag z turlającą się obrączką przypomina epizod z rozsypanymi koralikami na balu strażackim i sławną „scenę pod stołem” z *Amadeusza*. Ujęcie maszerujących żołnierzy ewokuje pochód amerykańskich rekrutów w finale musicalu *Hair*. *Miłość blondynki* wskazuje tak na kluczowy dla reżysera temat,

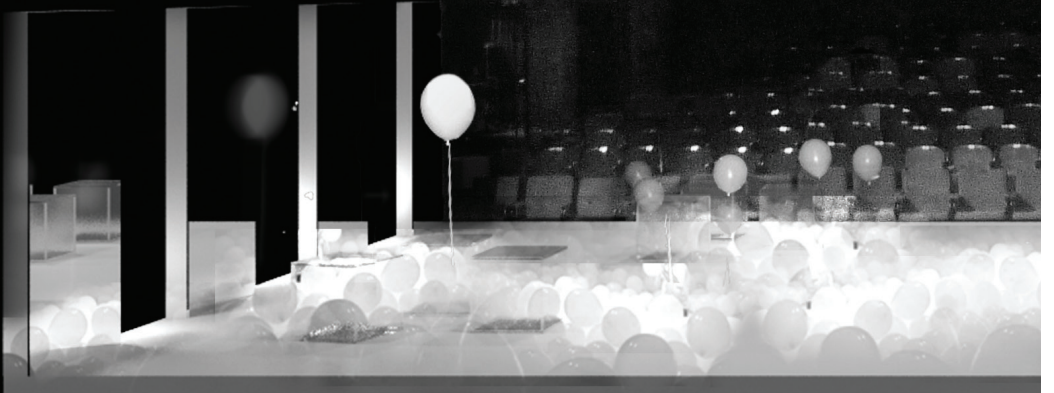
który przewija się w jego całej twórczości. Forman polemizuje z oficjalnym instynktem stadnym i jest zwolennikiem swobodnej ludzkiej indywidualności, nawet jeśli bywa dziwaczna i omylna. Bezradne dziewczę, które wymyśla bajki o swoich miłościach, ma w sobie coś z McMurphy'ego w *Locie nad kukułczym gniazdem*, z Bergera w *Hair* i z odrzuconego Mozarta.

Balladę o miłosnych kłopotach Anduli można też rozumieć jako sarkastyczną wypowiedź o frazesach, które nie mają nic wspólnego z prawdziwym życiem. Najbardziej wyraziście pokazuje to scena, w której staropanieńska nauczycielka poucza swoje wychowanki o wartości dziewczęcej cnoty. Reakcją na jej wypowiedź jest przegłosowane chwilę później jednomyślnie zobowiązanie, o którym wszyscy wiedzą, że jest bezsensowne i nie-realistyczne. Socjalistyczny absurd – oparty o udawanie pracowitości, solidarności i moralności – wyziera też gdzie indziej: w ujęciach śmiertelnie nudnej pracy w fabryce, w domu rodziców Milana i w opisach „zabaw”, które w rzeczywistości są beznadziejnie nieciekawe. W ten sposób ballada Formana staje się kroniką zdewastowanego społeczeństwa, którym

rządzi podejrzliwość i brak kultury. Najdalej pod tym względem sięga już wzmiankowany symboliczny epizod, w którym ciekawska matka „szpicluje” walizkę Anduli przy dźwiękach czechosłowackiego hymnu.

Miłość blondynki jest świadectwem oryginalności stylu Formana i jego błyskotliwej umiejętności balansowania na granicy komedii i dramatu. Czarno-biały film – zarejestrowany okiem kamery Miroslava Ondříčka – powstał dzięki banalnej historyjce, którą transponował na uniwersalną przypowieść o zawiedzionym zaufaniu. Jest to jeden z „cudów”, którymi czeska kinematografia swego czasu zadziwiła cały świat. Z odstępem niemal czterdziestu lat można konstatować, że to gorzkie i śmieszne świadectwo nie uległo żadnym modom i w ogóle się nie zestarzało. Miłoś Forman przepowiedział w nim wiele zjawisk, z którymi młode pokolenie i całe nasze społeczeństwo boryka się do dziś.

tłum. Michał Sieczkowski

MIŁOŚĆ BLONDYNKI

Monika Nyckowska: *projekt scenografii*

Od reżysera

ANDULA: ...a on mi opowiadał o tych zwierzętach, wiesz... że na przykład nie żyją cały czas razem, tak jak... jak ludzie, ciągle, te zwierzęta robią to tylko raz w roku, w czasie rui, wiesz... potem są znowu samotne i żyją na własną rękę, bez nikogo, nie tak, jak ludzie... Tylko dzikie gęsi są podobne do ludzi, wiesz...

JARUSZKA: Tak?

ANDULA: Nooo... one żyją razem nawet 120 lat...

JARUSZKA: Naprawdę?

ANDULA: Nieźle, co?

JARUSZKA: Noo...

ANDULA: No a wyobraź sobie, że jak on zastrzeli na przykład jego albo ją, rozumiesz?

JARUSZKA: Tę gęś, tak?

ANDULA: Noo... to... to drugie z nich zostaje samo nawet sto lat.

JARUSZKA: I teraz będziesz się umawiać z tym gajowym?

ANDULA: Sama nie wiem... bo on jest żonaty, wiesz...?

JARUSZKA: Taaak?

ANDULA: Noo...

Ile mogłam mieć lat, kiedy zobaczyłam pierwszy raz film *Miłość blondynki*? Nie pamiętam.

Pamiętam natomiast, jak piorunujące na mnie zrobił wrażenie. Jego stroną artystyczną, niewymuszoną lekkość i czystość formy doceniłam dużo później, pewnie dodały się także wrażenia z innych Jego filmów - *Czarnego Piotrusia*, *Konkursu*, *Pali się, moja panno* - wszystkie były kamieniami milowymi w moim dorastaniu, rozumieniu, stawaniu się człowiekiem i kobietą. Za to wymowę tego filmu, refleksję wynikającą z *Miłości blondynki*, doceniłam od razu. Było to wtedy dla mnie coś bardzo ważnego.

Andula. Samotność, bezradność, naiwność, łatwowierność, czystość, brak perspektyw, cynizm świata i otoczenia, lęk przed niewiernością i małością miłości mężczyzn, lekceważeniem i brakiem zrozumienia. Ile dziewcząt czuło i czuje podobnie. Mają dużo do ofiarowania i nie widzą godnych zaufania „odbiorców“. A im dłużej nie widzą, tym gwałtowniej pragną, tym bardziej są głuche i ślepe na rozsądek i prawdę.

Kobiety bardzo gotowe na miłość. Przy czym słowo „bardzo” jest tu znaczące. Wszystko jedno jaki, byle był. Wszystko jedno jak, byle było. Ciągłe nadawanie ludziom, zdarzeniom,

słowom, rzeczom, spojrzeniom, wagi i koloru z marzeń. Z wyobrażeń. Z tęsknot.

URZĘDNIK: ...no dobrze, ale nie zapominajmy, że my tu potrzebujemy ludzi. Mężczyzn.

MAJOR POKORNY: No oczywiście, oczywiście, że tak.

URZĘDNIK: My ich potrzebujemy!

WYCHOWAWCZYNI: Jeżeli ta mała ma jakiś konkretny powód, znalazła sobie gdzieś chłopaka, wychodzi za mąż... jeżeli to jest poważne.

URZĘDNIK: Bierze go, wychodzi za mąż i przenoszą się gdzie indziej...

WYCHOWAWCZYNI: To my to możemy uznać za powód! Ale nie może być tak, że ona przychodzi tutaj po raz trzeci i mówi „wychodzę za mąż”, i ciągle nie wychodzi!

URZĘDNIK: To ja jestem za tym, żeby jej nie puszcząć. I puścić dopiero potem, jak wyjdzie za mąż.

WYCHOWAWCZYNI: Dopiero po ślubie.

URZĘDNIK: Pamiętajmy, że fabryka ma terminy do dotrzymania. Praca musi być zrobiona.

WYCHOWAWCZYNI: No musi! Ale człowiek musi też jakoś żyć, na Świętego Boga!

URZĘDNIK: To jest problem...

MAJOR POKORNY: Spójrzmy na mapę. Z naszego punktu widzenia umieszczenie wojska w tej okolicy nie przyniesie nam korzyści...

URZĘDNIK: Rozumiemy wasze powody, ale my musimy mieć tu mężczyzn.

WYCHOWAWCZYNI: To jest problem.

MAJOR POKORNY: My też mamy obowiązki i problemy w naszej armii.

URZĘDNIK: Tak, oczywiście, owszem, wy macie swoje, my też mamy swoje, proszę bardzo...

WYCHOWAWCZYNI: Wy macie mapę.

URZĘDNIK: To jest nasz punkt widzenia. Potrzeba nam mężczyzn.

WYCHOWAWCZYNI: Wiecie, w tej okolicy mieszka jakieś 2000 dziewcząt.

URZĘDNIK: Dziewcząt bez kawalerów.

WYCHOWAWCZYNI: Mamy tu 16 dziewcząt na jednego chłopca.

URZĘDNIK: Dziewczyny jak maliny, rozumiecie?

MAJOR POKORNY: Młodość.

URZĘDNIK: A młodość potrzebuje tego, czego kiedyś wy, Towarzyszu Majorze. I ja, i inni. Rozumiecie?

MAJOR POKORNY: W czasach młodości? Zgadza się?

URZĘDNIK: Więc wy macie swoje zdanie... na podstawie mapy, a ja muszę myśleć o fabryce i życiu tych wszystkich tu ludzi.

WYCHOWAWCZYNI: Pomyślcie o tym.

URZĘDNIK: Dziewczyna pracuje w fabryce... osiem godzin przy maszynie. Potem wychodzi z fabryki. I co wtedy? Coś je, tak? I nie ma się do kogo przytulić.

WYCHOWAWCZYNI: I nie ma jej kto pocałować.

URZĘDNIK: Pomyślcie co się stanie, jeśli przez następne 50 lat nie będzie wojny?

MAJOR POKORNY: Czyli to, o co tak walczymy?

URZĘDNIK: Tak, Majorze, wszyscy walczyliśmy o to samo. I co? I nic.

WYCHOWAWCZYNI: A jeżeli nie będzie wojny przez 100 lat? To już całkiem...

MAJOR POKORNY: No mogę wam tylko obiecać, że nie powiedzieliśmy jeszcze ostatniego słowa. Mogę tylko przekazać waszą propozycję i zobaczymy, co da się zrobić.

URZĘDNIK: Przekazać? Komu?

WYCHOWAWCZYNI: Co to znaczy?

Bardzo chciałam zrobić ten spektakl. Opowiedzieć tę historię, a raczej tych ludzi, tę sytuację, relacje. Zderzyć ją z naszą

współczesnością. Wydaje mi się to ważne. Potrzebne. Ale bardzo trudno to arcydzieło sztuki filmowej przełożyć na scenę. Ten film, w większości wtedy improwizowany, z bardzo wątlymi dialogami, film, który jest opowiadany na zbliżeniach, niuansach, szczegółach, spojrzeniami, skrzywieniem warg, westchnieniem, wyrazem oczu. Jak to przełożyć na scenę? Próbujemy to zrobić. Ja i aktorzy. Opowiedzieć to tak czule, jak tylko potrafimy. To? Co to jest to „To”? Nie ma na to słów, bo wszystkie są zbyt jednoznaczne. Oby udało się choć cień cienia tego „Czegoś”...

MATKA: Umawiałaś się jakoś z naszym Milanem?

ANDULA: No, on powiedział, żebym przyjechała, tylko że ja nie mogłam wcześniej, no to przyjechałam dopiero teraz... wie pani, ja pracuję.

MATKA: Jak to możliwe, że nic nam nie powiedział. Nie mówił nic, prawda Tato?

OJCIEC: No mnie nic nie mówił, ale też z nim nie rozmawiałem.

MATKA: No widzisz... a ty zaraz przyjeżdżasz na noc z walizką. Gdzie go poznałaś?

ANDULA: U nas, w Zruczy...

MATKA: Jesteś ze Zruczy?

ANDULA *potakuje*

MATKA: Tam go poznałaś?

do ojca

MATKA: Nasz Milan był w Zruczy?

OJCIEC: No był... tak z tydzień temu...

MATKA: To tak krótko się znacie?

ANDULA: Sobotę... i niedzielę...

MATKA: Widzisz, uwodzi dziewczynę i od razu zaprasza ją do domu. I co? Co my z nią teraz będziemy robić?

OJCIEC: Wariat.

MATKA: No tak, jest, jaki jest... ale to też jej wina. Trochę. Nie powinna od razu lecieć, jak ją chłopak zaprasza do domu. I jeszcze przychodzi do jego rodziców na noc, z walizką... Masz poważny powód do przyjazdu?

ANDULA: Nie.

MATKA: To co sobie myślałaś przychodząc tu z walizką? Gdzie zamierzałaś spać?

ANDULA: Jeszcze nie wiem...

MATKA: Gdzie chciałaś w nocy spać?!

ANDULA: Nie wiem...

OJCIEC: To nie było mądre...

MATKA: Jechać do rodziców chłopaka, którego znasz tylko dwa dni. On nie mówi poważnie.

ANDULA: Powiedział „Przyjedź”.

• MATKA: To głupia, wzięła go za słowo i jest.

• OJCIEC: Na miłość boską to młoda dziewczyna.

• MATKA: No, ale niech mi powie... bo mnie się to w głowie nie mieści... gdzie spędzisz noc?!

• ANDULA *milczy*

Krystyna Janda

Karolina Czarnecka – Bielka, Zdenka

KAROLINA CZARNECKA

Aktorka, absolwentka Wydziału Sztuki Lalkarskiej w Białymstoku, studentka Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej w Warszawie. Zagrała w spektaklu dyplomowym *Nie-lot* w reż. M. Żynel. W 2013 roku otrzymała Nagrodę Specjalną w ramach Ogólnopolskiego Konkursu na Interpretację Piosenek z tekstami Agnieszki Osieckiej „Pamiętajmy o Osieckiej”. Finalistka 35. Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu.

Aleksandra Domańska - Andula

ALEKSANDRA DOMAŃSKA

Aktorka teatralna i filmowa. Zajmuje się również dubbingiem filmów i bajek dla dzieci. Ukończyła Akademię Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie.

Jeszcze w czasie studiów zagrała w spektaklu *Maszyna do liczenia* E. Rice'a w reż. E. Korina w Teatrze 6. Piętro. W Teatrze Akademii Teatralnej Collegium Nobilium zagrała w dwóch spektaklach dyplomowych: *Zabawie jak nigdy* W. Saroyana w reż. W. Komasy oraz w *Seksie nocy letniej* W. Allena w reż. A. Seniuk. W Teatrze im. Wojciecha Bogusławskiego w Kaliszu pojawiła się w spektaklu *Napis* w reż. N. Rakowskiego.

Do jej ról filmowych można zaliczyć m.in. te w *Drogówcze* i w *Pod Mocnym Aniołem* W. Smarzowskiego, *Mazurku* J. Kolbergera, *Ambasadzie* J. Machulskiego.

Szerokiej widowni jest znana ze swoich ról w serialach *Lekarze* oraz *Przepis na życie*.

Widzowie Och-Teatru mają okazję oglądać Aleksandrę Domańską w spektaklu *Alicja ♥ Alicja* A. Conroy w reż. M. Seweryn.

Matylda Damińska - Jaruszka, Mila

MATYLDA DAMIĘCKA

Aktorka teatralna, telewizyjna, dubbingowa, lektorka. Absolwentka Akademii Teatralnej w Warszawie. Obecnie można ją zobaczyć na deskach Teatru Scena Prezentacje w spektaklu *Diabeł w purpurze* w reż. R. Szejda czy w Teatrze im. Ludwika Solskiego w Tarnowie (*Trzy siostry* A. Czechowa w reż. E. Piotrowiak) oraz w Teatrze InVitro w Lublinie (*Liza*, reż. Ł. Witt-Michałowski). W Teatrze Polonia gra w *Kopciuszku* w reż. M. Ciunelis oraz w *Czerwonym Kapturku* w reż. A. Biernackiego stworzonym przez tzw. Grupę Dochodzeniową, czyli grupę teatralną, której jest członkiem.

Laureatka pierwszego miejsca na Festiwalu Piosenki i Ballady Filmowej w Toruniu i Festiwalu Piosenki im. Jeremiego Przybory w Kutnie oraz wyróżnienia na Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Wokalistka i producent koncertu „Bowie: First Step” z udziałem Wojciecha Waglewskiego i członków formacji Voo Voo.

Małgorzata Klara – *Marianka, Sonia*

MAŁGORZATA KLARA

Aktorka. Absolwentka warszawskiej Akademii Teatralnej. Na scenie zadebiutowała w 2003 r. na deskach Teatru Rozmaitości w Warszawie w spektaklu *Electronic city* w reż. R. Klynstry, przygotowanego w ramach projektu Grzegorza Jarzyny *Teren Warszawa*. W Teatrze Rozmaitości wystąpiła również w *Zszywaniu* w reż. A. Augustynowicz. W latach 2007-2014 aktorka Teatru Współczesnego w Szczecinie, gdzie współpracowała m.in. z Wojciechem Klemmem, Michałem Zadarą, Piotrem Ratajczakiem, Antoniną Grzegorzewską, Pawłem Passinim, Marcinem Liberem, Ivo Vedralem i Anną Augustynowicz.

Otrzymała Nagrodę Specjalną Zarządu Głównego Artystów Scen Polskich za rolę Olgi w przedstawieniu *Trzy siostry* w reż. A. Glińskiej oraz za rolę Klaudestyny de Montreuil w przedstawieniu *Bezimienne dzieło* w reż. J. Englerta na Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, a na szczecińskim Festiwalu Małych Form Kontrapunkt zdobyła Nagrodę Magnolii – Nagrodę Miasta Szczecina za „odważne zmagania z kulturowymi stereotypami kobiety i aktorki” w spektaklu *Idiotki* w reż. M. Wierchowskiego.

W roku 2010 nominowana przez szczecińskich krytyków do nagrody Bursztynowego Pierścienia za rolę Fanny w spektaklu *Migrena* w reż. A. Augustynowicz.

Małgorzata Kocik – *Rużena, Kwiet*

MAŁGORZATA KOCIK

Aktorka teatralna i filmowa, absolwentka PWSFTviT w Łodzi. Jeszcze przed rozpoczęciem studiów zadebiutowała rolą Julii w spektaklu *Romeo i Julia* Szekspira w reż. W. Matuszewskiego w Teatrze im. J. Osterwy w Gorzowie Wielkopolskim. Zagrała także w *Zmierzchu* I. Babela w reż. M. Grzegorzka, *Plastelinie* W. Sigariewa w reż. M. Bogajewskiej czy w sztuce *Equus* P. Schaffera w reż. W. Zawodzińskiego. Na dużym ekranie można ją zobaczyć choćby w filmie *To nie tak jak myślisz, kotku* w reż. S. Kryńskiego. Sympatię szerokiego grona widzów telewizyjnych przyniosły jej role w lubianych serialach, jak na przykład *Barwy Szczęścia* czy *Ojciec Mateusz*.

W Teatrze Polonia zobaczyć ją można w sztuce *Grube ryby* M. Bałuckiego w reż. K. Jandy, zaś w Och-Teatrze wciela się w rolę Bianki w *Romancy* J. Chmielnika w reż. W. Malajkata.

Jolanta Litwin-Sarzyńska – Wychowawczyni, Kelnerka, Matka Rużeny, Matka Milana

JOLANTA LITWIN-SARZYŃSKA

Aktorka teatralna. Ukończyła Studio Wokalno-Aktorskie przy Teatrze Muzycznym im. Danuty Baduszkowej w Gdyni. Współpracowała m.in. z Teatrem Muzycznym w Gdyni, Teatrem Powszechnym w Radomiu, Teatrem Powszechnym w Warszawie. Od 17 lat aktorka Teatru Syrena w Warszawie. Jest laureatką wielu nagród, m.in. otrzymała Grand Prix na festiwalach piosenki francuskiej w Lubinie, Poznaniu i Warszawie. Pomysłodawczyni i współautorka scenariusza oraz wykonawczyni monodramu muzycznego z piosenkami Janis Joplin *Moja Mama Janis*, którego premiera miała miejsce w 2005 r. na deskach Teatru Roma. Trzy lata później

spektakl otrzymał nagrodę za najlepszą rolę kobiecą na I Festiwalu Teatrów Muzycznych w Gdyni, a w 2010 r. ukazała się płyta z piosenkami z tego monodramu. Ostatnio nagrała kolejną płytę *Kobieta z o.o.*, z piosenkami skomponowanymi i napisanymi specjalnie dla niej przez wybitnych polskich kompozytorów i autorów tekstów. Płyta trafi na rynek w 2014 r.

Irena Melcer - *Hana, Marketa*

IRENA MELCER

Studentka warszawskiej Akademii Teatralnej, laureatka Grand Prix oraz Nagrody Dziennikarzy na 35. Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Zobaczyć ją można w filmie R. Glińskiego *Kamienie na szaniec*. Rola w *Miłości blondynki* jest jej debiutem teatralnym.

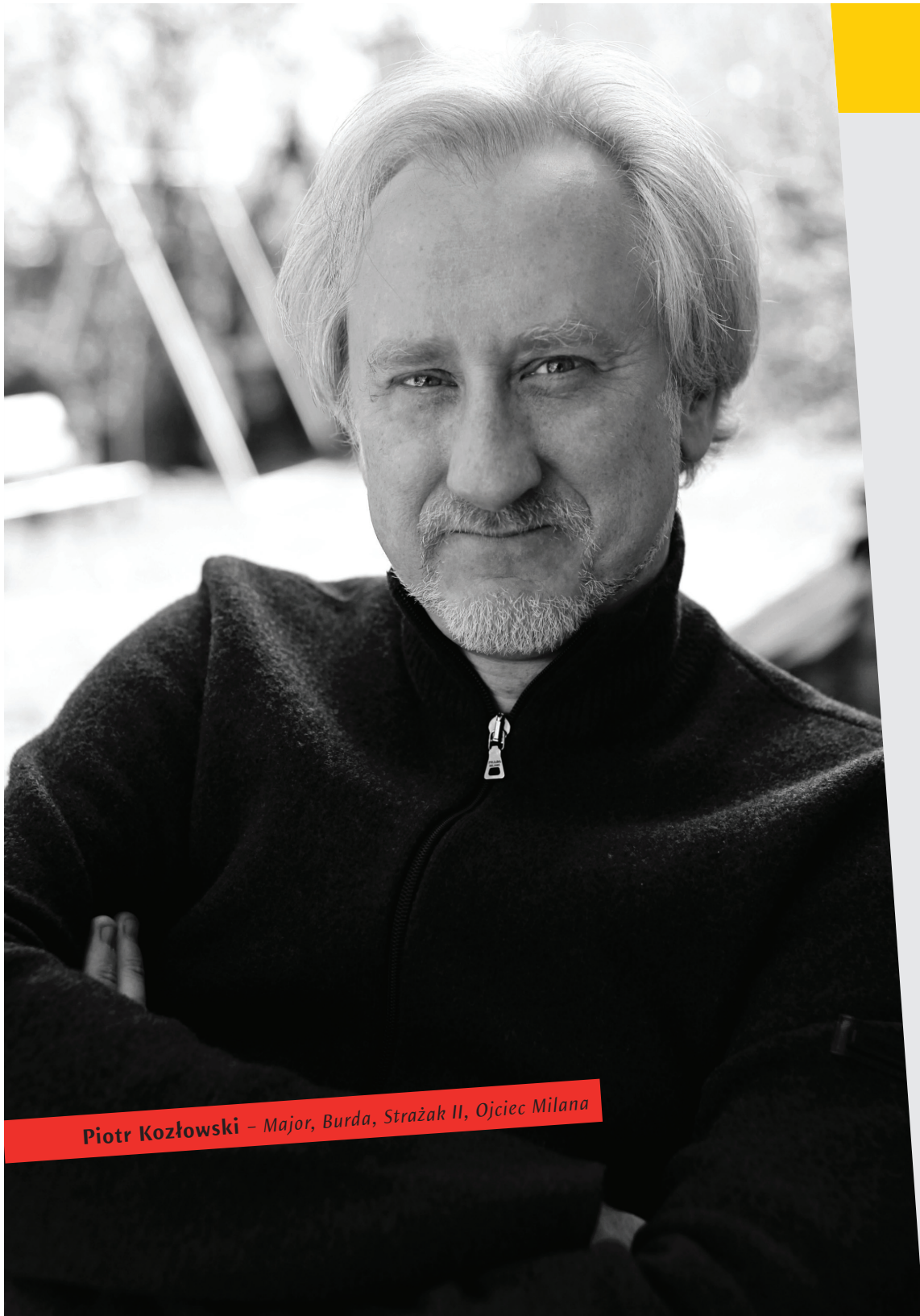
Magdalena Wróbel - Janiczka, Vaclava

MAGDALENA WRÓBEL

Aktorka. Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi (2012 - dyplom z wyróżnieniem).

Zagrała m.in. w spektaklach *Trzy siostry* w reż. W. Filsztyńskiego, *Z Różewicza* - dyplom Zbigniewa Brzozy i *Instynkt gry* w reż. W. Zawodzińskiego. Za rolę w tym ostatnim otrzymała nagrodę „Inwestycja w talent” na 30. Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi. Otrzymała stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia artystyczne za rok 2012. Współpracowała z festiwalami Łodzią po Wiśle

i z Festiwałem Szkół Teatralnych. Zaangażowana w projekt społeczno-edukacyjny „Teatr w klasie” realizowany przez Teatr Powszechny w Warszawie. Oprócz aktorstwa podejmuje działania z zakresu edukacji i animacji kulturalnej. Prowadziła m.in. cykl spotkań „Wokół filmu” w Poraju oraz zajęcia dla dzieci z ruchu scenicznego w Muzeum Sztuki w Łodzi. Będzie można ją zobaczyć na dużym ekranie jesienią 2014 r. w filmie o Zbigniewie Relidze pt. *Bogowie* w reż. Ł. Palkowskiego.

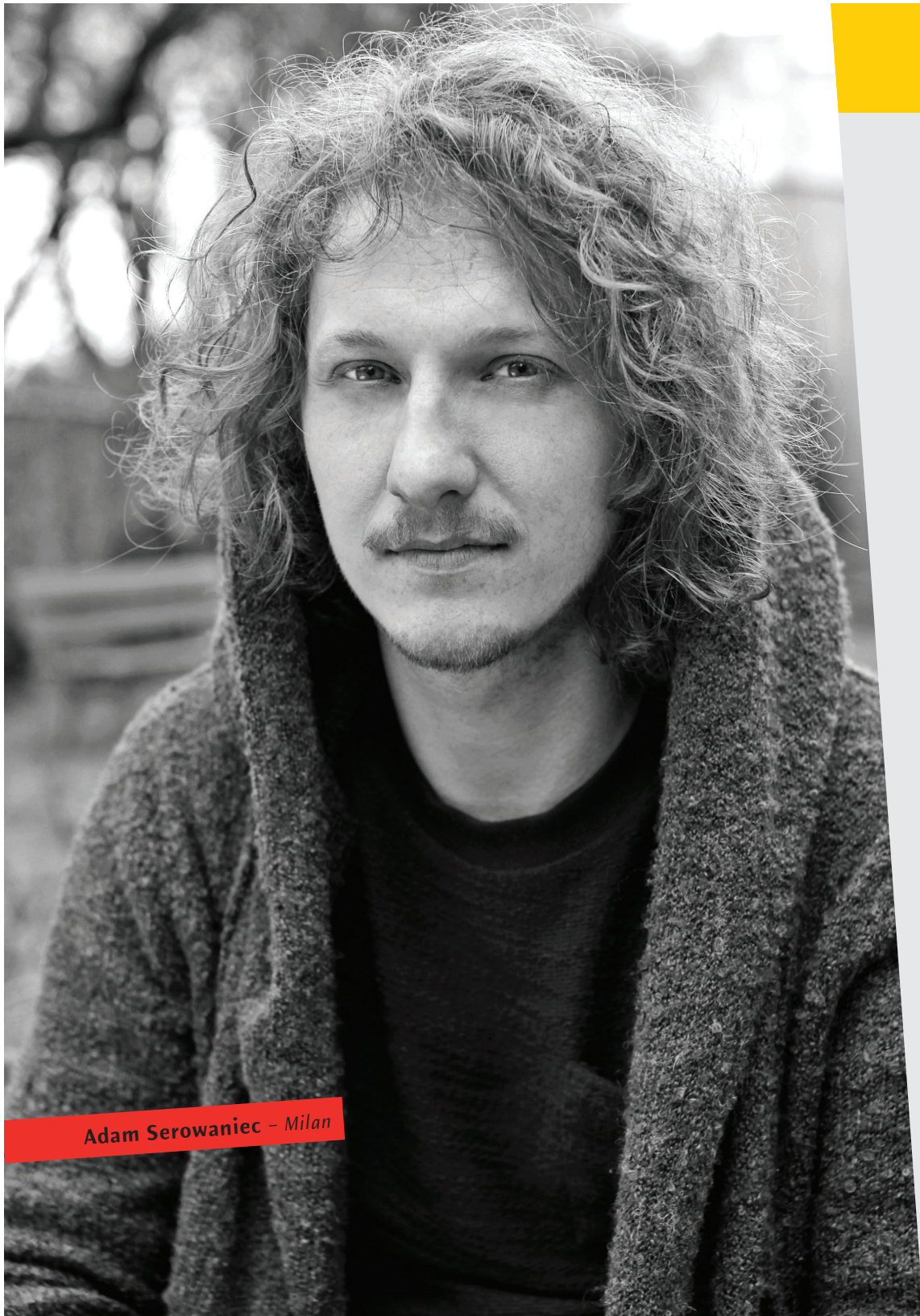
Piotr Kozłowski – Major, Burda, Strażak II, Ojciec Milana

PIOTR KOZŁOWSKI

Aktor. Absolwent PWST w Warszawie. Przez wiele lat związany z Teatrem Powszechnym w Warszawie. Ma w swoim dorobku szereg ról filmowych, m.in. w *Lawie* w reż. T. Konwickiego, *Ostatnim dzwonku* w reż. M. Łazarkiewicz, *Korczaku* w reż. A. Wajdy, *Europie, Europie* w reż. A. Holland. Wystąpił w spektaklach Teatru Telewizji w reżyserii m.in. P. Cieślaka (*Przebudzenie wiosny, Godzina kota*), T. Zygadły (*Kwartet*), J. Zaorskiego (*Chłodna jesień*), J. Englerta (*Bezimiennie dzieło*), R. Glińskiego (*Krótką noc*), A. Łapickiego (*Śluby Panieńskie*), W. Kowalskiego (*Ciałopalenie*) czy A. Glińskiej (*Uciekła mi przepióreczka*). Do ważniejszych jego ról teatralnych

należą: *Romeo* w *Romeo i Julii* w reż. A. Wajdy, *Lizander* w *Śnie nocy letniej* w reż. M. Wojtyszki, *Syfon* w *Ferdydurke* w reż. W. Śmigasiewicza, *Pan Młody* w *Weselu* w reż. K. Nazara, *sir Hugo Evans* w *Wesołych kumoszkach z Windsoru* w reż. P. Cieplaka, *Ojciec Welsh* w *Samotnym Zachodzie* w reż. E. Korina, *Kułygin* w *Trzech siostrach* w reż. A. Glińskiej. W Teatrze Polonia wystąpił w *Trzech siostrach* w reż. K. Jandy, N. Parry i K. Zachwatowicz jako *Andrzej* oraz w *Romulusie Wielkim* w reż. K. Zanussiego jako *Zenon Aleksandryczyk*. Prowadzi też działalność pedagogiczną i reżyserską. Jest również reżyserem dubbingu.

Adam Serowaniec - Milan

ADAM SEROWANIEC

Aktor. Absolwent warszawskiej Akademii Teatralnej. Na scenie Teatru Collegium Nobilium wystąpił w czterech przedstawieniach dyplomowych: *Wieczorne Trzech Króli* W. Szekspira w reż. C. Morawskiego, *Zabawie jak nigdy* W. Saroyana w reż. W. Komasy, *Zabawie* S. Mrożka w reż. A. Seniuk oraz *Przypadkach pana Jourdain* Molièra w reż. W. Śmigasiewicza. Zagrał także w filmie A. Barańskiego *Księżstwo* oraz w filmie *Falklandy* w reż. W. Kostrzewskiego. Można

go zobaczyć w *Śnie nocy letniej* W. Szekspira w reż. B. Suchockiej w Teatrze Ateneum oraz w Teatrze Kamienica w spektaklu *My, dzieci z dworca ZOO* w reż. G. Castellanos. W Och-Teatrze miał swój debiut teatralny, gra w spektaklach G. Linehana *Trzeba zabić starszą panią* w reż. C. Żaka, w *Zemście* A. Fredry w reż. W. Śmigasiewicza, a także w *Mayday 2* w reż. K. Jandy.

Karol Wróblewski – Urzędnik, Manias, Strażak I

KAROL WRÓBLEWSKI

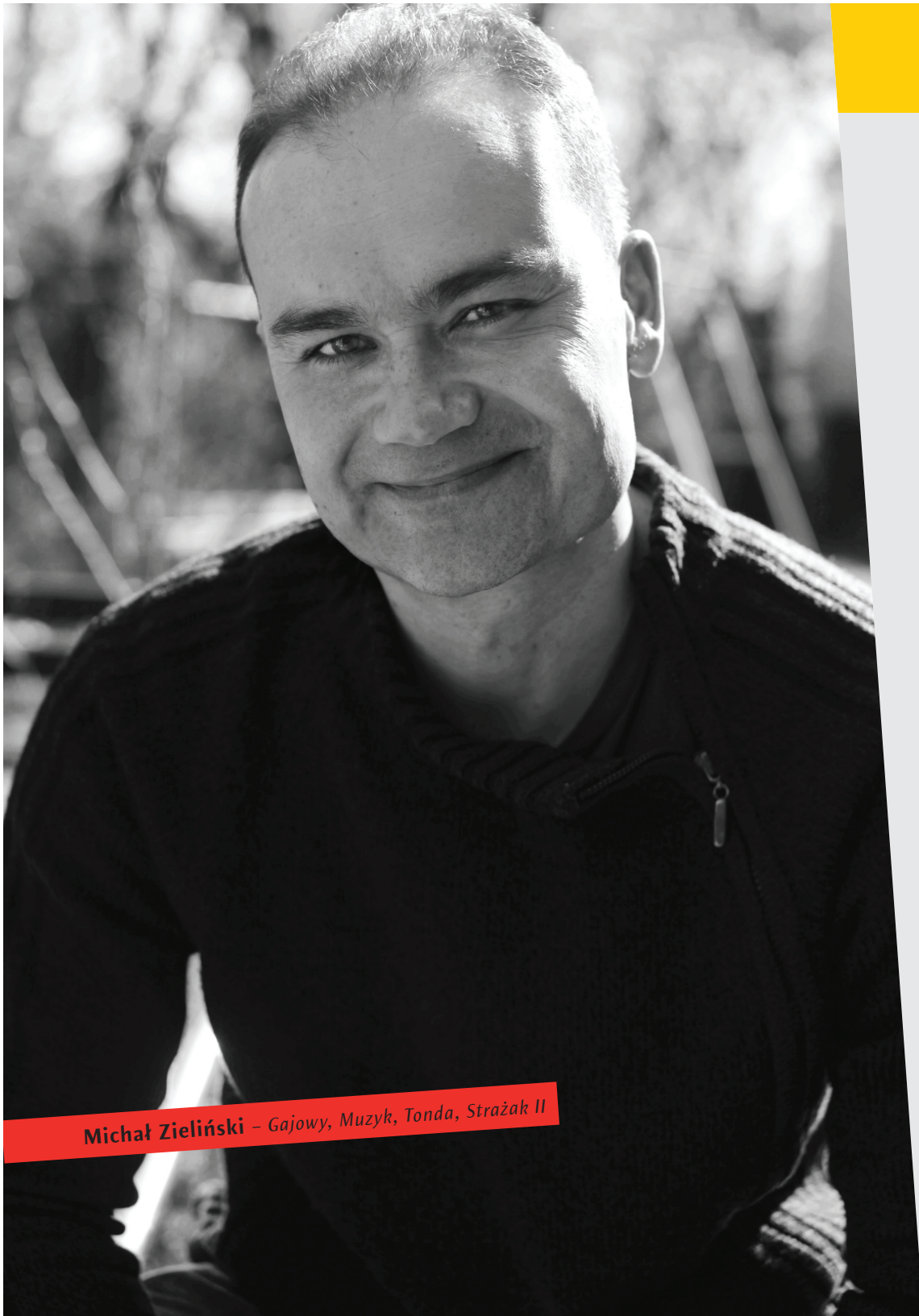
Aktor teatralny i dubbingowy, absolwent łódzkiej PWSFTviT. Jego debiutem teatralnym była rola w *Tramwaju zwanym pożądaniem* T. Williama w reż. M. Grzegorzka. Pracował z takimi reżyserami jak Jan Machulski (*Król Lear* Szekspira, przy którym pracował także jako asystent reżysera), Maciej Kowalewski (*Bomba* oraz *Wyścig spermy* według tekstu reżysera), Agata Duda-Graczy (*Prze(d)stawienie* T. Dorsta i U. Ehler), Stasys Eidrigevičius (*Drewniany człowiek* według tekstu reżysera), Tomasz Hynek (*Nienasylenie* St. I. Witkiewicza), Marek Fiedor (*Bitwa pod Grunwaldem* T. Borowskiego oraz *Oczarowana*

H. Brocha) czy Ondrej Spišák (*Nasza klasa* T. Słobodzianka – za rolę Zygmunta w tym spektaklu otrzymał nagrodę aktorską na festiwalu Kaliskie Spotkania Teatralne).

Na dużym ekranie zadebiutował w filmie *Zutaten für Träume* w reż. G. Maugg, popularność przyniosły mu także role w lubianych serialach, m.in.: *Na dobre i na złe*, *Kryminalni*, *Barwy szczęścia*, *Pierwsza miłość* czy *Na Wspólnej*. Zajmuje się także dubbingiem.

W Och-Teatrze zobaczyć go można w sztuce *Darkroom* R. Jeger w reż. P. Wojcieszka, zaś w Teatrze Polonia w *Metodzie* J. Galerana w reż. P. Łazarkiewicza.

Michał Zieliński – *Gajowy, Muzyk, Tonda, Strażak II*

MICHAŁ ZIELIŃSKI

Aktor teatralny i filmowy, absolwent warszawskiej PWST, w latach 1996-2006 był zawodowy związany z Teatrem Powszechnym w Warszawie, gdzie stworzył wiele wyrazistych postaci w spektaklach takich reżyserów, jak Piotr Cieplak (*Wesołe kumoszki z Windsoru* czy *Król Lear* Szekspira), Agnieszka Glińska (*Trzy siostry* A. Czechowa, *Kaleka z Inishmaan* M. McDonagha), Władysław Kowalski (*Czwarta siostra* J. Głowackiego, przy której pracował także jako asystent reżysera), Krystyna Janda (*Panna Tutli-Putli* St. Wyspiańskiego, również jako asystent reżysera) czy Zbigniew Zapasiewicz (*Historie zakulisowe* A. Czechowa, także jako asystent reżysera).

W Teatrze Telewizji zagrał m.in. w spektaklach: *Iwanow* A. Czechowa, *Dziady* A. Mickiewicza, oba w reż. J. Englerta czy *Willa szczęścia* J. Gąsiorowskiego w reżyserii autora.

Jego głos usłyszeć można w spektaklu *Boska!* P. Quiltera w reż. A. Domalika pokazywanym w Teatrze Polonia oraz w *Trzeba zaabić starszą panią* G. Linehana w reż. C. Żaka w Och-Teatrze.

Sympatię szerokiego grona widzów zyskał także dzięki swoim rolom filmowym choćby w *Operacji „Kozą”* K. Szolajskiego czy *Ile waży koń trojański?* oraz *Kołysanka* J. Machulskiego.

BIOGRAMY REALIZATORÓW

MILOŠ FORMAN

Czeski reżyser filmowy. Ukończył Akademię Sztuk Scenicznych w Pradze. Czołowy przedstawiciel tzw. czechosłowackiej nowej fali.

Światowy rozgłos zdobył w latach 60. XX wieku dzięki filmowi *Miłość blondynki*, który otrzymał nagrody na festiwalach w Locarno i Wenecji.

W 1968 roku wyjechał do Stanów Zjednoczonych, by nakręcić film o amerykańskiej młodzieży - *Odłot*. Stłumienie praskiej wiosny spowodowało, że pozostał na stałe w Stanach Zjednoczonych i tam kontynuuje swoją karierę. Do jego najślawniejszych filmów należą m.in. *Hair*, *Amadeusz*, *Skandalista Larry Flynt*. Jego *Lot nad kukułczym gniazdem* zdobył aż pięć Oscarów, w tym także statuetkę dla najlepszego reżysera.

JAROSLAV PAPOUŠEK

Czeski reżyser, scenarzysta, malarz i rzeźbiarz. Ukończył studia na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Pradze, pracował jako rzeźbiarz i karykaturzysta.

Jest autorem powieści *Czarny Piotruś*, na podstawie której stworzył wraz z Milošem Formanem scenariusz do filmu o tym samym tytule. Kontynuował pracę w filmie, współpracując z Formanem przy filmach *Miłość blondynki*, *Pali się moja panno* oraz z Ivanem Passerem przy *Intymnym oświetleniu*.

Jako reżyser zadebiutował filmem *Najpiękniejszy wiek*, ale największą sławę przyniósł mu tryptyk o rodzinie Homolków: *Straszne skutki awarii telewizora*, *Hogo-fogo Homolka*, *Homolkowie na urlopie*. Zmarł w 1995 r. w Pradze.

IVAN PASSER

Czesko-amerykański reżyser filmowy i scenarzysta. Studiował na Wydziale Filmowym i Telewizyjnym Akademii Sztuk Scenicznych w Pradze. Jest jedną z kluczowych postaci czeskiej nowej fali lat 60. XX wieku.

Współpracował jako scenarzysta z Milošem Formanem przy filmach: *Pali się moja panno*, *Miłość blondynki*.

Jako reżyser zadebiutował filmem *Intymne oświetlenie*. Po wejściu sowieckich wojsk do Czechosłowacji w 1968 r. wyjechał na Zachód i zamieszkał w USA, gdzie wyreżyserował m.in. filmy *Cutter's Way*, *Kidnapped*, *Nomad*.

KRYSTYNA JANDA

Aktorka teatralna i filmowa, reżyserka, autorka książek i felietonów. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Jeszcze jako studentka zagrała Maszę w *Trzech Siostrach* wyreżyserowanych przez A. Bardinię w Teatrze TV. W 1976 r. zadebiutowała w dwóch stołecznych teatrach – jako postać tytułowa w *Portrecie Doriany Graya* J. Osborne’a wg O. Wilde’a w reż. A. Łapickiego w Teatrze Małym i jako Aniela w *Ślubach panieńskich* A. Fredry w reż. J. Świderskiego w Teatrze Ateneum. Aktorką tego teatru była przez kolejnych 11 lat, a później przez 16 lat – Teatru Powszechnego w Warszawie.

W 2005 r. otworzyła autorski Teatr Polonia prowadzony przez Fundację Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. W styczniu 2010 r. Fundacja otworzyła nową scenę – Och-Teatr w dawnym kinie Ochota.

W filmie zadebiutowała w *Człowieku z marmuru* w reż. A. Wajdy. Ma na koncie około 70 ról teatralnych, ponad 60 telewizyjnych i ponad 80 filmowych. Otrzymała wiele nagród w Polsce i za granicą, w tym Złotą Palmę w Cannes (1990), Srebrną Muszlę w San Sebastian (1992). Została odznaczona Medalem Karola Wielkiego (2006), przyznano jej także wiele polskich i francuskich odznaczeń państwowych za wybitne zasługi dla kultury.

Oficjalna strona artystki:
www.krystynajanda.pl

MICHAŁ SIECZKOWSKI

Aktor, reżyser, tłumacz, producent, czechofil i wielbiciel psów. Absolwent Akademii Teatralnej w Warszawie (2001), stypendysta Open Society Institute na wydziale reżyserii DAMU w Pradze (2001–2003). Od roku 1999 pracuje jako aktor i reżyser w Polsce i Czechach.

W czeskim kinie zagrał swoje najważniejsze role: Leo w *Der Lebensborn*, Davida w *Collette* – filmach o holocauście w reż. M. Cieslara – czy Egona we współczesnym komediodramacie *Hany* – reż. M. Samir.

Jako reżyser zadebiutował spektaklem *Sallinger* B. M. Koltésa.

Jest współzałożycielem i prezesem Fundacji Sztuki Arteria, która nieprzerwanie od roku 2005 realizuje projekty kulturalno-społeczne, teatralne i filmowe (*Warszawiacy*, *Retransmisja*, *FF Pięć Smaków*).

W latach 2010–2012 sekretarz generalny Teatru Polskiego w Warszawie.

Od listopada 2012 mieszka w Pradze. Jest współpracownikiem praskiej orkiestry Collegium 1704, reżyseruje słuchowiska i przygotowuje autorskie programy dla Czeskiego Radia. Tłumaczy teksty o teatrze polskim na czeski i odwrotnie.

BIOGRAMY REALIZATORÓW

MONIKA NYCKOWSKA

Scenograf, autorka kostiumów i architekt. Absolwentka Wydziału Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej. Studiowała na kierunku scenografii w École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-La Villette i na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Za dyplomowy projekt scenografii i kostiumów do *Wiśniowego sadu* A. Czechowa, przygotowany pod kierunkiem prof. Marcina Jarnuszkiewicza, otrzymała nagrodę im. Jerzego Moskala za najlepszy dyplom w dziedzinie teatru w 2013 roku. Brała udział w wystawie podczas II Festiwalu Nowej Scenografii w Centrum Scenografii Polskiej w Muzeum Śląskim. Współpracowała jako asystentka Agnieszki Zawadowskiej przy spektaklach: *Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku* D. Masłowskiej i *Wiśniowy sad* A. Czechowa w reż. A. Glińskiej. Debiutuje scenografią do przedstawienia *Miłość blondynki* M. Formana, I. Passera i J. Papouška w reż. Krystyny Jandy.

KATARZYNA ŁUSZCZYK

Reżyser światła. Studiowała na Wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na Wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2002 roku jest stałym asystentem Krzysztofa Warlikowskiego, m.in. przy spektaklach: *Dybuk*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira* i *Kabaret Warszawski*.

Reżyserowała światła do przedstawień w: TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze

Narodowym, Teatrze Polskim, Teatrze Ateneum i Nowym Teatrze w W-wie, Teatrze im. S. Jaracza w Łodzi, Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Poznaniu.

Współpracowała również jako projektant oświetlenia z Muzeum Powstania Warszawskiego przy spektaklach rocznicowych w reż: M. Grochowskiej, M. Libera, J. Klaty, P. Passiniego, przy 4 edycjach Festiwalu Niewinni Czarodzieje oraz przy otwarciu Roku Herberta w Teatrze Narodowym w Warszawie.

Stale współpracuje jako projektant oświetlenia z Centrum Nauki Kopernik w Warszawie. Jako reżyser światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Graczą (10 spektakli), Pawłem Pasinnim, Małgorztą Bogajewską, Krystyną Jandą, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmarkiem, Claudem Bardouil, Markiem Kalitą, Jackiem Orłowskim, Renate Jett, Redbadem Klijnstrą, Przemysławem Wojcieszkiem, Marcinem Liberem.

Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

JACEK CYGAN

Poeta, autor tekstów piosenek, librecista. Wywodzi się ze środowiska piosenki studenckiej, znanego pod hasłem „krajina łagodności”. Współzałożyciel grupy Nasza Basia Kochana,

z którą został laureatem I nagrody na Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie w roku 1976. Napisał ponad 1000 piosenek dla najwybitniejszych polskich wokalistów. Jego utwory wygrywały pięciokrotnie Festiwal Polskiej Piosenki w Opolu, m.in. *Żaka róża taki cieni* w wyk. Edyty Geppert oraz *Wypijmy za błędy* w wyk. Ryszarda Rynkowskiego. Na Festiwalu Eurowizji w Dublinie w roku 1994, piosenka z tekstem J. Cygana *To nie ja byłam Ewą* w interpretacji Edyty Górniak zdobyła II miejsce. Był to, jak dotychczas, największy sukces polskiej piosenki w Europie.

Znany z twórczości dla dzieci, (m.in. *Laleczka z saskiej porcelany*, *Wszystkie dzieci nasze są* czy *Zakazany owoc*). Napisał polską wersję libretta musicalu *Notre – Dame de Paris* – Riccardo Cocciante i Luca Plamandou. W roku 2002 przełożył słynne oratorium Jerzego Fryderyka Haendla *Mesjasz*.

Wydał trzy tomy wierszy (*Drobiazgi liryczne*, *Pies w tunelu*, *Ambulanza*), jest też autorem książki *Klezmer – Opowieść o życiu Leopolda Kozłowskiego – Kleinmana*. W roku 2013 J. Cygan zadebiutował jako dramaturg. W krakowskim Teatrze STU odbyła się premiera jego sztuki *Kolacja z Gustavem Klimtem*.

IWONA CZECHOWSKA

Tancerka, choreograf. Absolwentka Państwowej Szkoły Baletowej w Poznaniu. Jeszcze w szkole zatańczyła główną partię w klasycznej wersji *Kopciuszka*. Po szkole tańczyła w spektaklach teatralnych w Polsce i za granicą (Szwajcaria, Niemcy) Przez kilka lat tańczyła w grupie tanecznej P’89. Pracuje w technice klasycznej i współczesnej, tworzy również ruch sceniczny i choreografie do teatru i filmu.

Tańczyła i grała w legendarnych spektaklach jak *West Side Story* i *Hair* w Teatrze Muzycznym w Gdyni, *Kombinat* na Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu czy *Niech no tylko zakwitną jabłonie* w Teatrze Telewizji.

Jako tancerka brała udział w filmach P. Szulkina - *Mięso* i *Król Ubu*. Jako choreograf pracowała przy filmach *Maszyna latająca*, gdzie pracowała nad ruchem hollywoodzkiej gwiazdy Heather Graham, a także w filmie J. J. Kolskiego – *Serce, serduszko i wyprawa na koniec świata*. Wielokrotnie tańczyła w spektaklach na Przeglądzie Piosenki Aktorskiej gdzie współpracowała m.in. z Nickiem Cavem i Dee Dee Bridgewater.

W Warszawie pracowała w Teatrze Dramatycznym w spektaklu *Opowieść o zwyczajnym szaleństwie* P. Zelenki w reż. A. Glińskiej. Współtworzyła też choreografię w Teatrze Powszechnym (*Zły L. Tyrmanda* w reż. J. Buchwalda), Teatrze Ateneum (*Szarańcza* B. Srbljanović w reż. N. Sołtysik) oraz Teatrze Współczesnym (*Posprzątane* S. Ruhl w reż. B. Suchockiej).

BIOGRAMY REALIZATORÓW

JAROSŁAW STANIEK

Reżyser, choreograf. Karierę zaczynał od tańca ulicznego. Wyróżniony Nagrodą Dziennikarzy za koncert Debiuty w Opolu. Jego debiutem i pierwszym wielkim osiągnięciem teatralnym była choreografia do *West Side Story* w Teatrze Muzycznym w Gdyni w 1992 r. Jego kolejne prace choreograficzne – jak choćby *Hair*, *Szachy*, *Dracula*, *Chicago*, *Jesus Christ Superstar* – pokazywane były z licznymi sukcesami w Polsce i Europie. Stworzył choreografie licznych spektakli muzycznych, musicali czy koncertów Przeglądu Piosenki Aktorskiej: *Ballady morderców*, *Weil 2000*, *Kombinat*. Jest twórcą pierwszego polskiego show tanecznego *Opentaniec*, prezentowanego „na żywo” podczas koncertu *Welcome Europe* dla 300 milionów widzów w całej Europie oraz na specjalnych pokazach w Brukseli i Atenach. Jest także autorem choreografii do filmów fabularnych, m.in. *Mięso i Król Ubu*, oba w reż. P. Szulkina, *Kochaj i tańcz* czy czekającego na premierę *Serce, serduszko* w reżyserii Jana Jakuba Kolskiego. Jest autorem i reżyserem hip-hopowego projektu teatralnego *12 ławek*. Wielokrotnie opracowywał ruch sceniczny do spektakli dramatycznych współpracując m.in. z Jerzym Jaročkim i Grzegorzem Jarzyną. Nagrodzony Nagrodą Prezydenta Miasta za choreografię do trans-opery *Sen Nocy Letniej* z muzyką Leszka Możdżera. Stworzył choreografię ceremonii przedmeczowych na Stadionie Narodowym w Warszawie podczas turnieju UEFA EURO 2012. Ostatnio wielkim uznaniem krytyków i publiczności cieszy się spektakl *Mistrz i Malgorzata* w reż. W. Kościelniaka wystawiany od września we Wrocławskim Teatrze Capitol, do którego choreografię stworzył.

TOMASZ BOGACKI

Instrumentalista, kompozytor, aranżer i producent muzyczny. Jako muzyk sesyjny regularnie współpracuje z takimi artystami jak Krystyna Janda, Piotr Machalica, Marian Opania, a także warszawskimi teatrami – Polonią, Och-Teatrem, Ateneum, Polskim oraz Współczesnym. Jest założycielem i twórcą jedyne go polskiego big bandu funkowego FunkyTripFoundation. W Och-Teatrze usłyszeć go można na żywo podczas spektakli muzycznych *Biała bluzka* A. Osieckiej w reż. M. Umer oraz *Czas nas uczy pogody* w reż. K. Materny.

MAŁGORZATA DOMAŃSKA

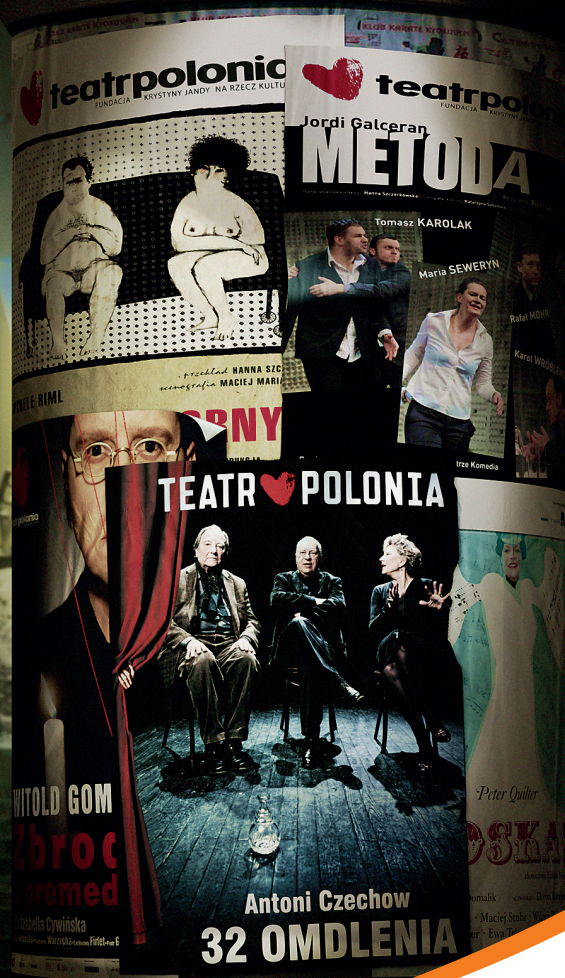
Kostiumolog, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów m.in. do *Głosów* (1980) w reż. J. Kijowskiego, *Pustej klatki* (1987) w reż. L. Barona, *Dyskoteki* w reż. R. Rewińskiego czy *Przez dotyk* (1985) w reż. M. Łazarkiewicz. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* (1982) w reż. S. Chęcińskiego czy *Oskara* (2005) w reż. M. Piwowskiego oraz dwóch Teatrów Telewizji w reż. W. Adamka: *I Bogu dzięki* (2002) oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii K.* (1989) w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu. W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała m.in. kostiumy do spektakli: *Seks dla opornych* (2012), *Związek otwarty* (2012, oba w reż. K. Jandy), *Zaświaty czyli czy pies ma duszę?* (2010) w reż. M. Seweryn czy *Pod mocnym aniołem* (2012) w reż. M. Umer, scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Biała bluzka* (2010) w reż. M. Umer czy też *Kontrakt* (2011) w reż. Krystyny Jandy. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 40 przedstawień.

ALICJA PRZERAZIŃSKA

Producentka teatralna, asystentka reżysera, inspicjentka. Studiowała w warszawskiej Akademii Teatralnej na Wydziale Wiedzy o Teatrze, gdzie w 2006 r. asystowała przy spektaklach dyplomowych (m.in. *Pułapka*, reż. B. Suchocka). Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związana od 2006 r. Pracowała jako asystent reżysera i producent wykonawczy przy wielu spektaklach Och-Teatru, m.in. *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Weekend z R.* w reż. K. Jandy, *Koza albo kim jest Sylwia?* w reż. K. Adamik i O. Chajdas, *Pocztówki z Europy*, w reż. K. Jandy, *Trzeba zabić starszą panią* w reż. C. Żaka, *Zemsta* w reż. W. Śmigasiewicz, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. K. Jandy. W ciągu ostatnich 5 lat współpracowała przy realizacji kilkunastu koncertów, wydarzeń es-tradowych, gali i słuchowisk radiowych.

Sztuka może zmieniać świat
Chcemy w tym pomagać

MECENAS
TEATRU POLONIA
I OCH-TEATRU

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

AMARISTO

Och Cafe

Najlepszym zakończeniem
historii jest **kawa.**

www.facebook.com/BufetyAmaristo
Och Cafe, ul. Grójecka 65, Warszawa

PREMIERY W ROKU 2014 DOFINANSOWANO
ZE ŚRODKÓW:

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

MECENAS TEATRÓW:

PARTNER OCH-TEATRU:

PARTNER REMONTU OCH-TEATRU:

DORADCA PRAWNY TEATRÓW:

Law, Tax

MECENAS TECHNOLOGICZNY
TEATRÓW:

PARTNER PREMIER:

PARTNEREM TELEINFORMATYCZNYM TEATRÓW JEST PROKOMTEL

PATRONI MEDIALNI:

Wykonanie scenografii: Bartłomiej Kłosek
Szycie kostiumów: Maciej Kania

FUNDACJA KRYSZYNY JANDY

NA RZECZ KULTURY

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONEK ZARZĄDU FUNDACJI

Maria Seweryn

RADA FUNDACJI

Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski,
Jerzy Karwowski, Magdalena Kłosińska

DYREKTOR TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Katarzyna Błachiewicz

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Joanna Różańska

KOMUNIKACJA I PR

Józefina Bartyzel, Natalia Chodań,
Katarzyna Szustow

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Natalia Chodań, Marcin Możdżyński

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski,
Michał Kołodziej, Marcin Możdżyński,
Tomasz Płacheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Alicja Przerazińska, Ewa Ratkowska,
Marta Więclawska, Jan Malawski,
Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska
(Scenografia i Kostiumy),
Adam Czaplicki (Światło i Dźwięk)

• OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

• Tatiana Czabańska, Agnieszka
• Szczepanowska, Michał Cacko,
• Adam Czaplicki, Paweł Danielski,
• Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski,
• Paweł Szymczyk, Waldemar Zatorski

• OBSŁUGA SCENY

• Piotr Bajcar, Jan Cudak,
• Hubert Kwaśny, Tomasz Przystępny,
• Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Piotr Zwolak

• FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

• Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak,
• Agnieszka Rębecka, Hubert Grabowski

• GARDEROBIANE

• Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska,
• Maria Pińkowska, Władysława Trejnis

DANE TELEADRESOWE

TEATR POLONIA

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32
www.teatrpolonia.pl

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
www.ochteatr.com.pl

• Kasy biletowe czynne codziennie
w godz. 12:00 - 19:00
• bilety@teatrpolonia.pl
• bilety@ochteatr.com.pl

• Bilety dostępne także online
• www.teatrpolonia.pl
• www.ochteatr.com.pl

OCH TEATR